

ת"פ 38440/02/17 - מדינת ישראל נגד אורלי אזולאי

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 38440-02-17 מדינת ישראל נ' אזולאי

בפני כב' השופט שלמה בנג'ו

המאשימה	מדינת ישראל
הנאשמת	נגד אורלי אזולאי

גזר דין

כתב האישום:

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בכתב אישום מתוקן, בעבירה של תקיפה סתם.

לפי עובדות כתב האישום המתוקן, בהן הודתה הנאשמת, ביום 31.5.2016 בשעה 15:00 בילו שלושה קטינים, שניים ילידי 2004 ואחד יליד 2005, בפארק "נחל גלים" בטירת כרמל, השלושה שיחקו בכדור. באותה עת שהתה, בתה הקטינה של הנאשמת בפארק.

במהלך משחקם של השלושה, בעט אחד הקטינים בכדור שעף ופגע בפני בתה של הנאשמת. בשל הפגיעה הקטינה החלה בוכה, היא התקשרה לאימה, הנאשמת. האחרונה הגיעה לפארק ושאלה מי הילד זה שפגע בבתה. הקטין שבעט בכדור התוודה ואמר לה שהוא זה שבעט בכדור אך הפגיעה קרתה בטעות. אז, הנאשמת ניגשה אליו, תפסה אותו בצווארו, דחפה אותו, ודרשה ממנו שילך מהמקום לפני שהיא תרביץ לו. היא נטלה את תיק בית הספר של הקטין, וזרקה אותו בשיחים.

כתוצאה ממעשיה של הנאשמת, נותר לקטין סימן אדום בצוואר.

הסדר הטיעון:

בין הצדדים נערך הסדר טיעון, בכתב, לפיו הודתה הנאשמת בעובדות כתב האישום המתוקן, הורשעה ולעניין העונש

עמוד 1

הוסכם כי כל צד יטען באופן חופשי. עוד הוסכם, כי הנאשמת תופנה לשירות המבחן, ההגנה תבקש משירות המבחן לבחון את סוגיית ביטול ההרשעה, והמאשימה תשאיר את העניין לשיקול דעתו של בית המשפט.

תסקיר שירות מבחן:

שירות המבחן הגיש תסקיר מפורט בעניינה של הנאשמת, בו סקר את נסיבותיה האישיות. לפי התסקיר מדובר בנאשמת בת 43, אם חד הורית לילדה בת 10 המתגוררת בטירת הכרמל. היא עובדת ב - 4 שנים אחרונות כמדריכה שיקומית בארגון "א.ד.נ.מ" בכפר מכבי. הארגון מפעיל דיור פנימייתי ודיור המיועד לקהילה בעלת צרכים מיוחדים.

הנאשמת מוסרת כי טרם לעבודתה זו, עבדה במשך שנים רבות, בדרגסטור בחיפה, אך העבודה הייתה קשה ותובענית מדי ולכן משנת 2013, עברה לעבוד כמדריכה טיפול בארגון הנ"ל. בשיחה עימה, שיתפה ומסרה כי אינה מאמינה במוסד הנישואים, ולכן בחרה ללדת את בתה היחידה מתרומת זרע.

היא תארה קשר קרוב מאוד לבתה, את אהבתה הרבה אליה ודאגתה אליה. אשר לעבירה הנדונה, מסרה הנאשמת לשירות המבחן כי היא נוטלת אחריות מלאה על ביצועה ומביעה חרטה. היא מסרה כי הגיעה למקום, ראתה את בתה בוכה, את פניה אדומות ואת הקטין שזרק עליה את הכדור, צוחק יחד עם חבריו ולועג לבתה ומתוך תסכול, כעס והתחושה שבתה הייתה חסרת אונים, ללא יכולת להגן על עצמה, ועל מנת להשיב לבתה את תחושת הביטחון, פעלה באופן אימפולסיבי כמתואר בכתב האישום, מבלי ששקלה את מעשיה.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באישה המתפקדת באורח נורמטיבי בעלת יכולות. האופן בו גדלה, הוביל את הנאשמת לתפקד באופן עצמאי מבלי להיות תלויה באחרים, מתוך קושי רב במתן אמון בזולת. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת נעדרת מאפייני התנהגות עברייניים, ולכן רמת הסיכון להישנות התנהגות תוקפנית היא נמוכה.

בסופו של יום ממליץ שירות המבחן לבטל את ההרשעה של הנאשמת בשים לב לכל הנסיבות הנ"ל ובכך שמדובר בעבירה ראשונה ויחידה לגביה מקבלת הנאשמת אחריות.

השירות המליץ על הטלת התחייבות, פיצוי ותוכנית של"צ בהיקף של 100 שעות.

דין הכרעה עונשית:

שאלת אי הרשעה:

בטרם אפנה לקביעת עונשה של הנאשמת, אפנה לבחון את שאלת ביטול הרשעתה, שכן ככל שאגיע למסקנה כי יש מקום לבטל את ההרשעה יתייחר הצורך לבחון את הקריטריונים הדרושים לקביעת מתחם העונש ומיקומו במתחם.

סעיף 71 א' (ב) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 קובע כדלקמן:

"מצא בימ"ש שנאשם ביצע עבירה, רשאי הוא לתת צו שירות גם ללא הרשעה, בנוסף למבחן או בלעדיו...".

סעיף 192 א' לחוק העונשין מוסיף וקובע:

"הרשיע בימ"ש את הנאשם, ולפני מתן גזר הדין ראה שיש מקום לתת לגביו צו מבחן או צו שירות לתועלת הציבור, ללא הרשעה, רשאי הוא לבטל את ההרשעה ולצוות כאמור".

ההלכה הפסוקה קבעה, כי הימנעות מהרשעה אפשרית, בהתקיים שני תנאים מצטברים: סוג העבירה המאפשר, בנסיבות העניין, להימנע מהרשעה, בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים, וכן על השלכותיה של ההרשעה הינן חמורות ועלולות לפגוע בשיקום הנאשם. כן נפסק, כי יש להימנע מהרשעה, רק במקרים חריגים בהם הצטברות הנסיבות הנוגעות לנאשם ולעבירה שעבר, מצדיקות אי הטבעת חותם של קלון פלילי על הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מ"י, פ"ד נב (3) 337; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין אורטל נ' מ"י (2014); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מ"י (2017)).

ככלל, עבירות אלימות, אינן מתאימות להימנעות מהרשעה, נוכח אופי העבירה והערכים המוגנים שביסודה. עם זאת, בפסיקה נקבעו חריגים גם לצורך להימנע מהרשעה בעבירות אלימות, מקום בו קיימות נסיבות אישיות של הנאשם, המצדיקות זאת (ראו למשל: ת.פ. (י-ם) 45844-03-13 מ"י נ' אילוז, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפת קטין הגורמת חבלה חמורה; ת.פ. (י-ם) 48049-05-10 מ"י נ' גרום, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפה; ע"פ (ת"א) 70842-05 ארליך נ' מ"י, שם נמנע בימ"ש מהרשעה בעבירה של תקיפה; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מ"י (2014), שם ביטל בימ"ש עליון הרשעתו של הנאשם שסייע לאחר מעשה לשניים ששדדו נהג מונית בכוונה למלטם מעונש.

נשאלת השאלה האם במקרה דנן אי הרשעה מתאימה לנסיבות המעשה שביצעה הנאשמת וביתר מיקוד האם על אף העובדה שמדובר בעבירת אלימות כלפי קטין, נמנה מקרה זה על אותם חריגים בהם ימנע בית המשפט מהרשעת הנאשמת.

מדובר במקרה דנן, בתקיפת קטין בן 12, בכך שהנאשמת ניגשה אליו, תפסה אותו בצווארו, דחפה אותו ואיימה עליו תוך שהיא דורשת ממנו שיעזוב את המקום לפני שהיא תרביץ לו, ובתוך כך נוטלת את תיק בית הספר שלו וזורקת אותו

אין ספק כי תקיפת קטין על ידי אדם מבוגר, יהא זה גבר או אישה, היא אירוע אשר מחריד את עולמו של אותו קטין ומטלטל אותו. ככל שהקטין צעיר יותר, כך ביחס ישר, עוצמת הטראומה שהוא חווה כתוצאה מתקיפתו ע"י אותו מבוגר. דבר זה פוגע בתחושת הביטחון האישי של הקטין וזהו מעשה שעל הציבור ובכלל זה בימ"ש, להוקיע.

יחד עם זאת, על בימ"ש לבחון את העניין באספקלריה העובדתית והמשפטית של המקרה שבפניו, תוך התבוננות במרחב האירועים שידעה הפסיקה, על מנת לקבוע האם מדובר במקרה המתאים לאי הרשעה.

במקרה דנן, מדובר בתקיפה שהינה ברף הנמוך ביותר במתחם עבירות התקיפה. מעשה העבירה כלל תפיסתו של הקטין בצווארו ודחיפתו. האירוע התרחש לאחר שאותו קטין זרק בטעות את הכדור בפניה של בתה של הנאשמת, והנאשמת פעלה באופן מגונן על בתה היחידה, שעה שראתה אותה בוכה כשפניה אדומות מעוצמת הפגיעה של הכדור בפניה. עוד יש להוסיף, כי מדובר בנאשמת שהינה אם חד הורית המפגינה גוננות יתר על בתה היחידה.

נראה אם כן, כי זהו מקרה שמתאים בנסיבותיו הקלות יחסית, להימנעות מהרשעה אך לצורך כך יש לבחון את השאלה השניה והיא, האם נסיבותיה האישיות של הנאשמת במקרה הקונקרטי בפני בימ"ש מצדיקות אי הרשעה.

נסיבותיה האישיות של הנאשמת מפורטות בתסקיר המפורט של שירות המבחן, ממנו עולות נסיבות חייה של הנאשמת שהייתה אף היא, בת יחידה להוריה. הוריה התגרשו כשהיא הייתה בת שנה ואביה עזב את הארץ. היא מצאה את עצמה דואגת ומטפלת באמה שסובלת מבעיות בריאות שונות. נסיבות החיים הובילו אותה לחיות בגפה וללדת את בתה המתלוננת מתרומת זרע, דבר אשר הוביל לקשר הדוק ודאגה עצומה לבתה היחידה ומכאן הרגישות הרבה שגילתה באירוע נשוא כתב האישום.

הנאשמת הביעה חרטה רבה על מעשיה, הן בפני שירות המבחן והן בפני שירות המבחן, היא הבינה כי פעלה באופן אימפולסיבי, לא שקלה את מעשיה, ובמקום לשוחח עם אמו של הקטין, ולפעול בדרכים מותאמות, ללא שימוש בכוח, היא פעלה כאמור, באופן אינסטינקטיבי וכאמור הכתה על חטא.

שירות המבחן אשר חקר לעומק את ענינה של הנאשמת, התרשם כי הנאשמת לא מאופיינת בקווי התנהגות אלימים או עברייניים, היא עובדת קשה ומנהלת אורח חיים נורמטיבי ויציב. בהקשר זה יש לציין את פועלה של הנאשמת, העובדת כמדריכה שיקומית בארגון שכל תכליתו, הוא דאגה לאוכלוסיה בעלת צרכים מיוחדים. מנ/1 עולה כי הנאשמת מתפקדת בארגון כמטפלת ישירה בדיירים, מהווה זרוע ביצועית המיישמת, הלכה למעשה, את הערכים והחזון של הארגון. היא פועלת לשמירת בטיחות הדיירים, קידום תוכניות אישיות שלהם, בריאותם, הגיינה אישית שלהם, פעילויות פנאי וחברה. הנאשמת מוסרת כי העבודה עם הילדים בעלי הצרכים המיוחדים, הינה משמעותית מאוד עבורה.

בנסיבות מצטברות אלה, נראה שההרשעה והשלכותיה על הנאשמת, אינן עומדות בפרופורציה למעשה העבירה ונסיבות ביצוע מעשה העבירה ועל כן אני מקבל את המלצת שירות המבחן מהשיקולים שפרט במסגרת תסקירו לרבות העדר עבר פלילי של הנאשמת, העובדה שהעבירה אינה מאפיינת את התנהגותה של הנאשמת, נטילת האחריות שלה על המעשה והכרה בכשל ההתנהגותי.

לקביעתי, ביצוע עבודות לתועלת הציבור כפי שממליץ שירות המבחן, מהווה עונש ההולם את נסיבות העניין, לצד, צו אופרטיבי לפיצוי הקטין הנפגע.

סוף דבר:

מהנימוקים שפרטי לעיל, אני מבטל את ההרשעה של הנאשמת וקובע כי הנאשמת ביצעה עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין ללא הרשעה ומחייב אותה כדלקמן:

1. הנאשמת תבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות, במסגרת מעון יום במתנ"ס טירת הכרמל בתפקידי סיוע למטפלות, בהתאם לתוכנית שגיבש עבורה שירות המבחן.

2. הנאשמת מוזהרת שאם לא תמלא אחרי צו השירות, בימ"ש יהיה רשאי לבטל את הצו, להרשיע אותה ולגזור עליה עונש על העבירה שביצעה.

3. הנאשמת תשלם לקטין ג.ע. יליד 13.9.2004, פיצוי בסך של 2,000 ₪. הפיצויים ישולמו ב - 5 תשלומים שווים ורצופים, החל מיום 1.1.2018 ובכל 1 לחודש שלאחר מכן. פיגור יעמיד את מלוא הפיצוי, לפרעון מיידי.

המזכירות תעביר העתק החלטה זו, לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום לבימ"ש המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 3.12.17, טו' בכסלו תשע"ח, במעמד הצדדים.